

σπραγίδα τοῦ κύρους τῷ ἀρίστῳ σπουδαστῇ. Τὸ Μόναχον βλέπω ἐνώπιόν μου ἐν πάσῃ τῇ καλλιτεχνικῇ ζωῇ αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδοὺ ἀπομακρύνεται, φεύγει, σβέννυται πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀναπτύσσεται ἐνώπιόν μου ἡ νῦν πόλις τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὰ ἐνδοξα ἐρείπιά της... ἡ χεὶρ μου δὲν προχωρεῖ πλέον· ὁ φθόνος δὲν δεσμεύει αὐτὴν διὰ τὴν ξένην ἐκείνην πόλιν, ἀλλ' ὁ πόνος διότι δὲν δύναμαι νὰ εἶπω καὶ τι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἀθηνῶν. Θὰ τὸ εἶπω ἄρα γε ἐν τῇ ζωῇ μου;

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1886.

Κ. ΡΩΜΑΙΔΗΣ

Καὶ τὰ κατωτέρω δημοσιεύμενα δύο ἀνέκδοτα ὕμνος καὶ πλήρη τρυφερότητος ποιήματα τῆς πολυκλαύστου **Φωτεινῆς Οἰκονομίδου**, ἧς τὴν μνήμην αἰετοπε διατηρεῖ συμπαθῆ ὁ ἀναγνώσας τὰ τόσα αὐτῆς ἡδυσπλή ἔργα κόσμος, εὐγενῶς ἐπεμψεν ἡμῖν πρὸς δημοσιεῖσιν ὁ ἀξιότιμος ἀδελφός τῆς ἀειμνήστου ποιητρίας κ. Φίλιππος Οἰκονομίδης, σεβαστός καὶ προσφιλές τῆς *Ποικίλης Στιᾶς* φίλος καὶ συνεργάτης.

Εἰς Λευκωμα Φιλῆς

Στίχους ζητεῖς; ἀλλόμονον! δὲν γράφω στίχους πλέον.
 Ἐβίγησεν ἡ μοῦσά μου ψυχρὰν σιγὴν θανάτου
 Εἶν' ἡ καρδία μου νεκρά, ἂν καὶ τὸ στήθος νέον,
 Καὶ δι' ἐμὲ ἀπόλωσε τὸ πᾶν τὰ θέλητρά του...
 Νὰ ψάλλω θέλεις; ἀλλὰ πῶς; νεκρά καρδία ψάλλει;
 Μὴ με βιάζης· ἄφες με νὰ τήκωμαι σιγῶσα!
 Φέρε τὴν χεῖρα καὶ ἰδέ: τὸ στήθος μου δὲν πάλλει
 Ὅταν αὐτὸ λοιπὸν σιγᾷ, πῶς θὰ λαλή ἡ γλῶσσα;
 Μὴ ἀπορῆς ἂν νεκρὰ ἀτηύδησα νὰ στένω
 Ἐὰν ποθῶ διακαῶς τοῦ τάφου τὴν γαλήνην
 Ἄν ἄρας ὅλας ἀγωνίας ὡς ἐν ἐκστάσει μένω,
 Ἐγούσα μόνον σύντροφον ἀκούματον ὀδύνην.

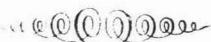

Ἄφες με, ἄφες! μὴ ζητῆς τὸ στήθος μου ν' ἀνοίξω!
 Φέρε ἐντὸς τὴν κόλπον, τὴν Ἀθῆν περικλείει...
 Μὴ ζητεῖς τῆς καρδίας μου τὰ βόθρ' νὰ σοὶ δεῖξω
 Ψυχῆ, ὅποια ἡ ἐμ', τὴν σιωπὴν δὲν λύει
 Ποτέ, ποτέ τὰ χεῖλη μου δὲν θέλουν ὀμιλῆσαι
 Θνητὸς ποτέ τοὺς πόνους μου οὐδὲ θὰ ὑποπτεύσῃ
 Ζηλότυπον τὸ στήθος μου κρυπτοῦς θὰ τοὺς τηρήσῃ
 Κ' ἐμπρὸς εἰς ἄλλην δάκρυ μου οὐδέποτε θάρσῃ!

ΤΩ; ΝΕΑΡΩ; ΚΥΡΙΩ;.....

Μ' ἀτενίζεις, καὶ πῶρ γύνουν οἱ ὄρατοὶ ὀφθαλμοί σου·
Μοὶ λαλεῖς, καὶ ἡ φωνή σου διακόπτεται καὶ τρέμει·
Ἰσχυρῶς καὶ συγκινεῖται ὁ πόνος κάθηναι ἐγγύς σου·
Τί σημαίνουν πάντα ταῦτα· ὦ! ὀμλήσον! εἰπέ μοι!
Δειλιάς νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς ἢ καὶ σὺ δὲν τὸ γνωρίζεις;
Πρῶτον νῦν παλμὸς ἡσθάνθης εἰς τὴν νέαν σου καρδίαν;
Νὰ νοῆς τί εἶναι Ἐρως πρῶτον νῦν λοιπὸν ἀρχίζεις;
Καὶ «σὲ ἀγαπῶ!» εἰσέτι πῶς; δὲν εἶπας πρὸς κάμμίαν;
Ἦ! ἂν οὕτως ἔγῃ, φύγε· τὴν παρθένον σὺ κερδάν·
Ἔπαγε καὶ ὁδὸς εἰς ἄλλην, ἄπειρον, ὡς σὺ κ' ἐκέλευν.
Ἐὶν κριμα ν' ἀγαπίσῃς νεαρὸς γεγηρακυῖαν...
Κ' ἔρωτα ποθῶν νὰ εὔρης μόνον παρ' ἐμοὶ ὁδόνην!
Ἔπαγε, ἀθρόν σὺ ἄνοιε, τὴν πυρὴν μὴ προτεγγίζῃς·
Μὴ, ἐγγύς τῆς δυστυχίας, μὴ, ζητήσῃς τὴν εὐτυχίαν·
Παρ' ἐμοὶ δὲν θέλεις εὔρει ὅτι πιθανῶς ἐλπίζεις,
Καὶ ὅτ' ὀυσιάσῃς μάλιστα τὴν χρυσῆν σου ἡλικίαν.
Φύγε με, καὶ ἡ πνοή μου δύναται νὰ σὲ μαρνήθῃ·
Ἦναι φλογερὰ καὶ κλαίει τοῦ πυρὸς ἀκόμη πλείον·
Ἡ καρδία σου ἐγγύς μου πρὶν ἢ ζήσῃ ὁ ἀποθάνῃ·
Τὴν γηράσκουσαν ἀώρως φύγε, ἄπειρον παιδί ν!

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ Μ. Π.

Ὁ δίδων ἐπεκράτησε νὰ λέγεται εὐεργέτης,
Καὶ ὁ λαθὼν τὸ ὀδόντος νὰ μὴν ὀφειλέτης.
Ἦναι κοινὸν ἀξίωμα· καὶ ὅμως - ποῖα πλάνη!
Δίδει πολλάκις ὁ ζητῶν, καὶ δίδων τις λαμβάνει.

Σεῖς σίχους μ' ἐζητήματα, ἰδοὺ ὅτι ζητεῖται·
Τίς ἐξ ἡμῶν εὐεργετῆι, καὶ τίς εὐεργετίζεται;
Σεῖς - ἐκτακτὸν ἀπόκλιμα - ἔγχε' οὐκ ἄρα σίχων,
Κ' ἐγὼ ἔχω τὴν μνήμην σας, ἢν ἄλλως δὲν ἔχ' ἔχων.

4 Ἀπριλίου 1886.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

